

1 kontakt

med

B A P T I S T K I R K E R N E

Nr. 4
Juni
Juli
2010

Forankring forandring

Blive hjemme.

"Før jeg dør, vil jeg tage på en pilgrimsrejse til Det Hellige Land", sagde en baron fra det nittende århundrede engang til Mark Twain. "Jeg vil klatre op til toppen af Sinai-bjerget og læse de ti bud højt". "Hvorfor bliver du ikke hjemme og overholder dem?", svarede Mark Twain.

Nogle gange er det, vi har mest brug for, at blive hvor vi er og være trofaste over for det, vi er i sat til. Her kan det være godt at kaste anker. Læs mere om forankring uden at være fastspændt på side 3.

Andre gange kalder situationen på forandring, og på at vi skifter kurs. Læs hertil nedenstående fortælling.

Skift kurs!

Kaptajnen på et skib så ud i den mørke nat og så lys langt ude. Med det samme bad han sin signalmand om at sende en besked: 'Skift kurs 10 grader syd.'

Der kom med det samme en besked tilbage: 'Skift kurs 10 grader nord.'

Kaptajnen blev vred over, at hans ordre var blevet ignoreret, så han

sendte endnu en besked: "Skift kurs, 10 grader syd - jeg er kaptajn."

Kort efter blev endnu en besked modtaget: "Skift kurs, 10 grader nord. Jeg er sømand Jensen."

Med det samme sendte kaptajnen en tredje besked, vel vidende hvilken frygt den ville skabe: "Skift kurs, 10 grader syd - jeg er et krigsskib."

Og så kom svaret: "Skift kurs, 10 grader nord - jeg er et fyrstårn."

De fleste af os ser ind imellem os selv som kaptajner på vigtige ski-

be, der med rette kan forvente, at andre tager hensyn til os og indretter sig efter den kurs, vi har lagt. Vi har jo ret. Mener vi.

Men til tider vil en større ydmyghed, med mere lydørhed overfor andres holdninger, måske være mere livgivende og frugtbar - for os selv. Tænk hvis det er et fyrstårn, du diskuterer med?

Lydørhed overfor det fyrstårn, Gud er i vore liv, vil meget ofte redde os fra mange af de "grundstødninger", der let bliver resultatet af, at vi insisterer på at følge vores egen kurs og egen vilje. Måske er det derfor, Gud har givet os to ører og én mund?

Når du vil bede...

Matt. 6,6

Hvis du vil læse...

Du er alt godt

Almægtige,
allerhelligste,
allerhøjeste og ophøjede Gud,
alt godt,
det højeste gode,
det hele gode,
du som alene er god,
dig giver vi til gengæld
al lov, al pris,
al tak, al ære,
al velsignelse og alt godt.
Lad det ske.

Frans af Assisi 1182-1226

Kom, fygende vind

Kom, rensende ild
forny os,
indgiv os liv
og brænd i os.
Antænd vores kærlighed til Gud
og til de fattige på jorden.

Engelsk bøn

Juni

Helligånd,
ved dit nærvær i os
forbereder du os
til at indse Guds barmhjertighed
og til at forstå:
Gud elsker os – ganske enkelt.

Juli

Al ømheds Gud,
du kommer og gør os
ydmyge ved Evangeliet.
Vi ville så gerne forstå,
at det bedste i os
opbygges
ved en ganske enkel tillid,
som selv et barn kan nå frem til.

Broder Roger af Taizé

Guds hellige Ånd!

Lær mig at stole på dit nærvær,
din inspiration,
din glæde.

Guds hellige Ånd!

Du, som kommer og går,
Du, som blæser, hvor du vil:
Kom ind i mit liv i dag,
sådan at det første pinseunder
kan blive synligt igen!

Giv mig nye øjne,
sådan at jeg ser på alt med et
fornyet sind.

Guds Hellige Ånd,
jeg overgiver mig til dig,
forvandl mig, form mig,
giv også mig dine gaver,
lad alt hvad jeg gør,
være ledet af dig.

Ukendt

Lad mig høre dit hjerte slå.

Herre, tak for stilheden midt i
en verden fuld af larm.
Tak for dit nærvær.
Herre, gå nu med mig
ind i den nye dag.

Bliver det en lys og lykkelig dag
eller en sorgens
og nederlagets dag?
Det ved du,
som følger mig gennem dagen.
Lad mig i dagens løb
opleve bønnens øjeblikke.
Lad mig høre dit hjerte slå.

Gerhard Pedersen

... er "Visdom fra ørkenen" af Samuel Rubenson den skønneste lille guldgrube.

Forfatteren er præst og professor i kirkehistorie ved Lunds universitet. Han skriver ganske letforståeligt, fyldt af visdom og med dybe refleksioner over vores liv, samfund og kirkelige retninger.

Hvert afsnit på bare 2-3 sider er forfatterens personlige overvejelser over en fortælling fra ørkenfædrene. Rubenson formår med rosværdigt få ord at omsætte fortællingens pointe til vores nutidige tilværelse.

Han kommer ind på vores evige jagt efter nyt; på mismodet og tomhedsfølelsen, der driver os. Vi kommer omkring positivt kritiske bemærkninger om vores ofte fastlåste opfattelse af bibeltroskab og kirkelige retninger. Vi bliver oplyst om vores stræben efter at blive lagt mærke til, og om hvorfor det er så svært for mange at sige nej. Samt mange andre tankevækkende og særdeles opbyggelige betragtninger.

Hele tiden skrives der, så man får lyst at være med og læse mere. En lille bog med et stort indhold.

Poul A. Beck

Boedals Forlag. 96 sider.
Kr. 99

kontakt Kirkeblad for 5 danske baptistmenigheder
101. årgang

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf.: 8661 4777, beck@paradis.dk

Layout: Jan Carstens, Glentevej 10, 8800 Viborg, tlf.: 8662 9198, c@rstens.eu

Tryk: Born Grafisk Tryk, Viborg

Eftertryk efter forudgående tilladelse er mulig.

Baptistkirken i Danmark - Lærdalsgade 7, st. tv. 2300 København S - www.baptistkirken.dk

Forankret – ikke fastspændt!

Vores liv i Gud har flere lighedspunkter med et skib, der er ankeret op.

Læs her Charlotte Thaarups tankevækkende artikel.

Et anker er ifølge Den Store Danske Encyklopædi et redskab til at fastholde et skib til havbunden for at give skibet et fast holdepunkt og hindre uønsket drift forårsaget af vind og strøm.

Ifølge Bibelen er forankringen i håbet hos Gud en sikker trøst. "Det håb er som et anker for sjælen; det er urokkeligt og sikkert." Hebr. 6:19.

At ankre op

En båd skal kunne bevæge sig frit. En kraft driver den almindeligvis fremad – motor, vind, muskler, men en båd skal også kunne ligge stille. Er man ved en kaj, kan man fortøje båden, binde den fast i land. Ankeret kommer i brug, hvis man ikke kan fortøje, men har brug for at være fastholdt.

Man kan ankre i forbindelse med bestemte former for fiskeri, hvor man har et fast udgangspunkt at arbejde fra. Men oftest ankrer man op for at hvile. Man

kaster et eller flere ankre i en egnet havbund, hvorefter man bakker for at sikre, at båden ligger stabilt. En ankermand udpeges – gerne yngste mand. Han har vagten og skal sikre, at forbindelsen hele tiden er i orden, og at fartøjet ikke river sig løs.

At holdes fast

Når man kaste anker, også i overført betydning, kaster man i det dybe og ukendte. uden at kunne se, hvad det egentlig er, man fæster i. Den lille båd holdes fast af noget meget større, ja ankeret er fæstet i selve kloden. Man må kaste anker, der hvor

man er. Man kan ikke kaste anker et andet sted, end der hvor man befinder sig. Menneskers trang til frihed og selvbestemmelse kaster os rundt, som en båd kan drives af vind og strøm. Vi har brug for et fæste og for at holdes fast af noget meget større end os selv – af Gud.

At være fri

Mellem båd og anker går ankertovet. Og det må ikke være for stramt. Faktisk skal tovets længde være 3 gange vanddybden. Båden skal ligge fæstet, men ikke fastspændt! Hvis der ikke er bevægelsesfrihed, risikerer båden at fyldes med vand og gå under.

Som mennesker har vi brug for at være fæstet til den levende Gud, som vi har lært at kende i Jesus, men som vi aldrig lærer at kende fuldt ud. I tro og tillid ankrer vi op i Gud, som vi ikke ser, men stoler på, og som er så uendeligt meget større.

Gud vil ikke at vi skal holdes stramt og fast. Der skal være bevægelighed og frihed inden for den radius, som er gavnlige. Som ankermanden, der hele tiden holder vagt for at sikre, at forbindelsen er i orden – ikke for stram og ikke for slap – sådan skal vi hele tiden have opmærksomheden rettet mod den Gud, der vil fællesskab med os, og som elsker og respekterer os som de mennesker, han selv har skabt os til at være.

*Charlotte Thaarup,
Præst i Strandby Metodistkirke*